

— w rezultacie:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/71/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r.;
- posiłkowo, nakazanie usunięcia nazwiska Ibrahima EZZEDINE'a z wykazu załączonego do wspomnianej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, ze względu na to, że motywy umieszczenia strony skarżącej w wykazie osób i podmiotów, do których stosują się środki ograniczające, mają charakter szablonowy bez podania jakiegokolwiek dokładnej okoliczności faktycznej pozwalającej na ocenę istotności wspomnianego wymienionego umieszczenia w wykazie.
- 2) Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie, ze względu na to, że zarzuca się stronie skarżącej przyczynianie się do finansowania bezprawnych rządów L. Gbagba, podczas gdy strona skarżąca wykonywała tylko działalność prywatnego przedsiębiorcy i przez uiszczanie podatków i opłat przyczyniała się po prostu do finansowania Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej, a nie konkretnego reżimu.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2011 r. — Kessé przeciwko Radzie

(Sprawa T-132/11)

(2011/C 130/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Feh Lambert Kessé (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat G. Collard)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że rozporządzenie Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. i decyzja Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r., opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 15 stycznia 2011 r. są w odniesieniu do skarżącego Feha Lamberta Kessé bezzasadne;
- w konsekwencji,
 - stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. i decyzji Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r.;
 - ewentualnie, nakazanie usunięcia nazwiska Feha Lamberta Kessé z list załączonych do wspomnianego rozporządzenia i wspomnianej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Podniesione przez skarżącego zarzuty i przedstawione przez niego główne argumenty są zasadniczo identyczne w stosunku do zarzutów i argumentów przedstawionych w sprawie T-130/11 Gossio przeciwko Radzie tudzież do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2011 r. — Al-Faqih i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-134/11)

(2011/C 130/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Al-Bashir Mohammed Al-Faqih (Birmingham, Zjednoczone Królestwo), Ghunia Abdrabbah (Birmingham, Zjednoczone Królestwo), Taher Nasuf (Manchester, Zjednoczone Królestwo) i Sanabel Relief Agency Ltd (Birmingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: E. Grieves, barrister i N. Garcia-Lora, solicitor)

Strona pozwana: Komisja

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 1139/2010 ⁽¹⁾ i rozporządzenia Komisji (UE) nr 1138/2010 ⁽²⁾ w zakresie dotyczącym skarżących i
- obciążenie Rady Unii Europejskiej, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez skarżących oraz wszelkimi kwotami zapłaconymi w związku z pomocą prawną w kasie Trybunału Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący twierdzenia, iż Komisja rozmyślnie zignorowała wiążące orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości i nie dokonała niezależnej weryfikacji podstawy wpisu skarżących do wykazu, ani nie zażądała podania powodów umieszczenia skarżących w wykazie.
- 2) Zarzut drugi dotyczący twierdzenia, że rozporządzenie Komisji (UE) nr 1139/2010 i rozporządzenie Komisji (UE) nr 1138/2010 nie respektują prawa do kontroli sądowej i naruszają prawo do obrony, naruszając tym samym art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący twierdzenia, że wnioski, do których doszła Komisja w przeprowadzonej przez siebie kontroli w odniesieniu do jednego ze skarżących, Sanabel Relief Agency Ltd, są błędne i nieakceptowane z prawnego punktu widzenia.